

Խ Մ Բ Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

ԱՄԱՆՈՐ ԵՎ ՍՈՒՐԲ ԾՆՈՒՆԴ

Պատմության գիրկն անցավ 1965 թվականը:

Հայաստանյայց Առաքելական Եկեղեցին, Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի գլխավորությամբ, մեր հայրենիքն ու ժողովուրդը, թե՛ Մայր Հողում և թե՛ Սփյուռքի բոլոր հյուրընկալ ավերի վրա, իրադարձություններով հարուստ անցնող տարին ճանապարհեցին երախտագիտությամբ և ազնիվ զգացմունքներով, վառ երազներով և անկոտրում հավատով բացեցին **նոր կյանքի, գալիքի, նոր ժամանակների** խոստումնալից դռները:

Նոր տարին մարդու մեջ վերանորոգվող ու անփոփոխ, հավերժական ժամանակի տոնն է, Քրիստոսի ծնունդը՝ հավիտենական կյանքի տոնը ժամանակի մեջ:

Ժամանակի և կյանքի այս հավերժական աղերսը, ամանորի և Ծննդյան տոների այս հաջորդականությունը քրիստոնեական մտածողության սկզբունքներից և իմացական նվաճումներից մեկն է:

Անցնող ժամանակը ստիպում է մեզ անսալ մեր խղճմտանքի ձայնին և պատասխանատվության խորունկ զգացումով խորհրդածել, հանրագումարի քերել մեր կյանքից խլված օրերի հաշիվը. **«Տուր զհամար տնտեսութեան քո»** (Դուկ. ԺԶ 2):

Նոր տարին բացվում է մարդու գործունեության, կարելիության առաջ՝ որպես նոր կյանքի և հնարավորությունների մատյան:

Մարդու գերագույն կոչումն է հավերժական այդ ժամանակի և կյանքի մատյանը լցնել ազնիվ, բարի, աստվածահաճո, մարդասիրական գործերով: Մարդն է տերը ժամանակի: Մարդն է հավիտենապես անփոփոխ ժամանակը բաժանում հանգրվանների՝

ժամերի, օրերի, տարիների, և իշխում ժամանակի վրա, իրեն ենթարկում հավիտենականությունը, հորինում իր տեղը, իր դերը հավերժության թագավորության մեջ և իմաստ տալիս նրան:

Ի՞նչ է մարդը, փոքրիկ այդ տիեզերքը, Աստուծո և հավիտենականության համար: «Կեանք մեր անկայուն են, շարժական է և ոչ մնացական, ամենայն ինչ փոփոխի և զնայ որպես հին տարին զնայ», — հաստատում է Գրիգոր Տաթևացին:

Այսօրվա կյանքի վաղանցիկ բնույթի և գալիքի նկատմամբ մարդու վառ հույսերի մեջ ավելի է գեղեցկանում աշխարհը և իմաստավորվում «առաել կեանք»-ի ըմբռնումը:

Իբրև Եկեղեցի և ժողովուրդ, **ժամանակի և կյանքի** մեծ խորհրդի առաջ կանգնած հայ ժողովուրդը հիմը ճանապարհում է երախտագիտությամբ և բացում նոր ժամանակների անձանոթ դռները. **«Զի հիմն անց և արդ նոր եղև ամենայն»** (Բ Կորնթ. Ե 17):

Հին տարվա մայրամուտին և ամանորի լուսաբացին, որպես Եկեղեցի և ժողովուրդ, մեր մտածմունքներն ու զգացմունքները առաջին հերթին կենտրոնանում են երկու հիմնական, հավերժական իրականությունների, սրբությունների վրա, որոնք են **Հայաստանյայց Առաքելական Եկեղեցին, Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը** և վերածնված մեր **Մայր Հայրենիքը**, որոնք գոյության իմաստ, նպատակ ու գեղեցկություն են տալիս մեր ազգին, կյանքին ու պատմության:

Անցնող տարին, որպես հավերժական ժամանակի փոքր միավորը, մեր Եկեղեցու, մեր ժողովրդի և հայրենիքի համար եղավ հարուստ՝ բարի և արի արդյունքներով:

